

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 16

Η ΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Ληθάνοιμένου ὑπὸ ὄψιν ὅτι κέντρον τοῦ κύκλου πασῶν τῶν κινητῶν ἑορτῶν εἶνε ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, αἱ μὲν προηγούμεναι αὐτῆς ἀποτελοῦσι σύστημα προπαρασκευαστικῶν πρὸς τὴν μεγάλην ἑορτήν, αἱ δὲ μετ' αὐτὴν ἀπαρτίζουσι συγκροτήματα ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἐξαρσιν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως. Ἴνα οἱ χριστιανοὶ δυναθῶσιν ἐπαξίως νὰ ὑπαντήσωσι τὸν Νυμφίον ἐρχόμενον πρὸς τὸ σωτήριον Πάθος, νὰ κοινωνήσωσι τοῦ Μυστικῆς αὐτοῦ Δείπνου καὶ νὰ καταστῶσι μάρτυρες τῆς κορωνίδος τοῦ μυστηρίου τῆς περὶ τὸν ἄνθρωπον θείας οἰκονομίας. ἦτοι τοῦ κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου θριάμβου τοῦ Θεοκθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία ὄρισε στάδιον προσηκούσης προετοιμασίας, καθ' ἣν παρέχεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς πᾶσα εὐκαιρία καὶ ἀφορμὴ καὶ αἱ κατὰλληλοι συνθήκαι πρὸς ψυχικὴν κάθαρσιν καὶ θετικὴν ἀρετοπραξίαν. Τὸ προπαρασκευαστικὸν τοῦτο στάδιον εἶνε ἡ ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή.—εἰδικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ προπόνησις τῆς ψυχῆς ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ, ἐντονωτέρα ἀγαθοθέλεια καὶ εὐρυτέρα ἀγαθοεργία.

Εἰς τὸ στάδιον τοῦτο εἶνε ἀφιερωμένον τὸ Τριώδιον. Ἡ κυρίως Τεσσαρακοστή προήλθε ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ γ' αἰ. ἡ τῶν ἀρχῶν τοῦ δ' αἰ.) ὀριστικῶς θεσπισθείσης ἐπεκτάσεως τοῦ πρότερον ποιικίλλοντος ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν νηστειῶν ἡμερῶν χρόνου τῆς προπαρασκευαστικῆς νηστείας. Μετὰ τοῦτο καθημερῶν ἐκρίθη προσήκον νὰ συνδυασθῶσι πρὸς τὴν Τεσσαρακονθήμερον νηστείαν αἱ τελευταῖαι τρεῖς πρὸ αὐτῆς ἑβδομάδες ὡς προεισαγωγικὴ εἰς τὸ στάδιον τῆς νηστείας περίοδος περιλαμβάνουσα ἄσματα καὶ ἀναγνώσματα προδιαθέτοντα εἰς αὐτὴν τοὺς χριστιανοὺς. Συνέπεια τοῦ συνδυασμοῦ τούτου ὑπῆρξε νὰ περιληφθῶσι καὶ αἱ ἑβδομάδες αὗται εἰς τὸ Τριώδιον, οὕτω δὲ τοῦτο ἀρχεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Ὡς ἔχει σήμερον ἡ διάταξις καὶ ἀκολουθία τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου, αὕτη ἐκφράζει λογικὸν εἰρμὸν βασισθόμενον ἐπὶ τῆς ψυχολογίας τῆς βαθμιαίας τελειώσεως τοῦ χριστιανοῦ χωροῦντος πρὸς τὸ μέγα δράμα τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος. Ἐὰν ὁ ἠθικὸς ἀγνισμὸς δύναται νὰ ἐπέλθῃ μόνον ὡς ἐπακολούθημα μετανοίας, τὸ σπουδαιότερον δὲ κώλυμα δι' αὐτὴν ἀποτελεῖ ὁ ἐγωισμὸς, πρόδηλον, ὅτι ἡ πρώτη ἀρετηρία τοῦ μεγάλου καὶ μακροῦ ψυχικοῦ ἀγώνος δέον νὰ τεθῇ ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ καθάρσεις τοῦ ἐγωισμοῦ, διότι μόνον ὁ ταπεινὰ περὶ ἑαυτοῦ φρονῶν ἀποκτᾷ

τὴν γνησίαν καὶ εἰλικρινῆ αὐτογνωσίαν. Ἡ συναίσθησις καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἁμαρτωλότητος ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον τῆς μετανοίας προϋπόθεσιν τῆ ταπεινῶ ἢ θύρα τῆς μετανοίας εἶνε ἀνοικτή. Διὰ τοῦτο ἔπεται ἀμέσως ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου.

Ἀλλ' ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, ὡς διδακτικὴ τῆς ἀνάγκης τῆς μετανοίας, δὲν περιορίζεται εἰς μόνης τῆς ἀνάγκης ταύτης τὴν ὑπόδειξιν, ἀλλ' ὑποβάλλει εἰς τὸν χριστιανὸν τὴν μετάνοιαν ὡς πράξιν ἐφηρμοσμένην, ὡς ἐμπράγματον μετάνοιαν. Ὁ ἄσωτος δὲν αἰσθάνεται ἀπλῶς μεταμέλειαν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς διαθέσεως μεταβαίνει ἀμέσως ἐπὶ τὴν πραγμάτωσιν: «καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ...». Καὶ ἡ συγγνώμη ἐδόθη.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς μετανοίας εἶνε ἀπλῶς ἀρνητικὸν ἢ δὲ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ δὲν ἐγκρατεῖται εἰς τὴν μονομερῆ ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ κακοῦ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ («ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν»)· εἶνε ζωὴ ἐνάρετος, θετικῆς ἀρετοπραξίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ λυδία λίθος δι' ἧς θὰ κριθῇ ὁ χριστιανὸς «ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» θὰ εἶνε πρῶτιστα πάντων ἡ ἐμπρακτος ἀγάπη πρὸς τοὺς «ἐλαχίστους ἀδελφούς» τοῦ Ἰψίστου Κριτοῦ, ὑπομνηστικῶς πρὸς τοὺς χριστιανοὺς διὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρως ἢ κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Κυρίου παρουσίαν κρίσει ἵνα προτραπῶσιν εἰς τὴν ἐντονωτέραν ἀσκήσιν τῆς ἐλεημοσύνης πρὸς τοὺς ἔνδοξοι καὶ τοὺς ὀπωσθήποτε στενοχωρουμένους καὶ πάσχοντας. Ἐπειδὴ δὲ οὐχὶ πᾶσα ἐλεημοσύνη εἶνε εὐπρόσδεκτος, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀνεπίδεικτος καὶ ἀνυπόκριτος, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ὁποίας ἀρχεται ἡ αὐστηρὰ νηστεία, διδάσκονται οἱ χριστιανοὶ τὴν δεοντολογίαν τῆς χριστιανικῆς νηστείας ἀσκουμένης ὑπὸ πνεῦμα ἕλως διάφορον τοῦ φαρισαϊκοῦ.

Οὕτω προκαταρτιζόμενος ὁ χριστιανὸς αἵρεται βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν γειρῶν πρὸς τὰ πνευματικὰ ἐν διηνεκεί ἀσκήσει ὑπὸ τὴν στοργικὴν χειραγωγίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἡ ἱστορία ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν ἐνθάρονσιν ἐν τοῖς ἠθικοῖς ἀγῶσι, ἐμπνέει αἰσιοδοξίαν ἐπὶ τὴν τελικὴν κατὰ τῶν ἐναντίων δυνάμεων νίκην. Περὶ τούτου πεῖθεται ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπομνήσεως τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῆς ὀρθῆς πίστεως παρὰ τὰς συστηματικὰς καὶ ἀδικαίετους ἀντιδράσεις τῆς πολυμέρους ἑτεροδιδασκαλίας. Ἐν τῇ ἐπιπόνοι τούτω σταδίῳ τοῦ ψυχικοῦ καθαρμοῦ δέον νὰ μὴ λησμονηθῆται ὅτι ἡ ρίζα παντὸς ἀνθρωπίνου πάθους εἶνε ἠθικὴ, δέον δ' ἄρα τὸ ἠθικὸν πρῶτον κακὸν νὰ ἐκρίζωθῃ διὰ

τοῦτο ἐν τῇ εὐαγγελικῇ κατὰ τὴν Β' Κυριακῇ τῶν νηστεϊῶν περὶ τοῦ παραλυτικοῦ περικοπῆ φέρεται ἢ ἄρσις τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ τῆς ψυχῆς, ἢ ἄρσις τῶν ἁμαρτιῶν («ἀφέονται σοι αἱ ἁμαρτίαι») προηγουμένη τῆς σωματικῆς ἰάσεως, ἐντεῦθεν δ' ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξομολογήσεως, ἧτις συνεπάγεται τὴν θεϊαν συγγνώμην. Τὸ σῶμα δευτερεύει ἀπέναντι τῆς ψυχῆς. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶνε *ἄνθρωπος*, ἦτοι ἔχει *ἄξιαν* ἀνθρώπου, τοῦτο οφείλεται εἰς τὴν ἀπειρον τῆς ψυχῆς ὑπεροχὴν οὐ μόνον ὑπὲρ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ «τὸν κόσμον ὅλον»· «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Γ' Κυριακῇ). Εἰς τὴν περὶ τῆς ψυχῆς παιδαγωγικὴν τῆς Ἐκκλησίας μέριμναν οφείλεται καὶ ἡ μεσοῦσης τῆς Τεσσαρακοστῆς προβολὴ τοῦ τιμίου Σταυροῦ πρὸς προσκύνησιν, ἵνα ἡ ψυχὴ ἀντλοῦσα ἀπὸ τῆς χάριτος αὐτοῦ νέας δυνάμεις μὴ ἀποκάμῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἠθικῶν τῆς ἀγώνων. Ἡ δὲ κατὰ τὴν Δ' Κυριακῇ ψαλλομένη ἀκολουθία Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐπίκαιρος μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἐνίσχυσιν ὑπόμνησις ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀρετῇ πρόοδος συντελεῖται κατὰ ἀδιάλειπτον ἀνάβασιν ἀπὸ τῶν κατωτέρων εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀγούσης κλίμακος τῶν ἀρετῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἀποτελεῖ τὴν τελείωσιν, τὸ τελικὸν τέρμα τοῦ μεγάλου σταθμοῦ τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς.

Ὅστω συντελουμένης τῆς ἀναβάσεως ἀκούομεν κατὰ τὴν Ε' Κυριακῇ τὸν Κύριον καταδικάζοντα τὴν φιλοδοξίαν δύο μαθητῶν του ἱκετευόντων πρωτοκαθεδρίας «ἐν τῇ δόξῃ» αὐτοῦ («οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε») ἐντελῶς διάφορον τῆς ἐν ταῖς ἀρεταῖς ἀμύλης καὶ τῆς πρὸς τὸ ἰδεῶδες προσόδου, προειδοποιούμεθα δ' ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «ἰδοῦ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται... καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ». Μετ' ὀλίγον, πρῶγματι, ἀναστήσας τὸν Δάζαρον εἰσέρχεται ὑπὸ τὴν γενικὴν κατάπληξιν ὁ «υἱὸς Δαβὶδ» εἰς Ἱερουσόλυμα ὡς βασιλεὺς θριαμβεύων, καὶ ἀκούομεν τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ «ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ». Ἀλλὰ ταχέως τῶν «βαῶν καὶ κλάδων» ἡ σκηνοθεσία μεταβάλλεται: ὁ «ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»—κατὰ τὴν ἐνθουσιώδη λαϊκὴν ἰαχὴν—ἀποδεικνύεται «ἐρχόμενος πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος», καὶ ἄρχεται ἡ Μ. Ἑβδομάς: «Ἰδοῦ, ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός» καὶ παρακελεύεται ἡ ψυχὴ νὰ νήψῃ. Ἀκολουθοῦμεν τὸν Κύριον ξηραίνοντα τὴν ἀκαρπον σικκῆν, διηγούμενον τὴν παραβολὴν τῶν δέκα παρθένων καὶ δεχόμενον τὸ μῦρον τῆς ἁμαρτωλῆς γυναικός, εἶτα δὲ μεταλαμβάνομεν τοῦ δείπνου τοῦ μυστικοῦ τῆς Μ. Ἠμέρας, παρακολουθοῦμεν τὸ δῶμα τῆς προδοσίας, τῆς δίκης καὶ τῆς καταδίκης καὶ «παριστάμεθα ἑνοὶ καὶ περιλυτοὶ μάρτυρες τῆς Σταυρώσεως.

Ἀλλὰ ἀμέσως ἐνθυμούμεθα ὅτι «ταῦτα δεῖ παθεῖν τὸν Χριστόν», οἷον αὐτὸς οὗτος προείπεν ὅτι «δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ πολλὰ παθεῖν... καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι». Διὰ τοῦτο εὐέλπιδες θὰ προσδοκῶσι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

[4]

Ἡ ὑποεπιτροπὴ ἐμελέτησε καὶ τὸ ζήτημα τῶν διεθνῶν σχέσεων, ζητήσασα δὲ νὰ διερευνηθεῖσιν τὸ γενικὸν χριστιανικὸν αἰσθημα περὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερεθνικῆς συνεννόησεως δὲν ἀποκλείει τὸ καθήκον τῆς συνετῆς προσηλώσεως πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, ἐφ' ὅσον ἡ ἀγάπη αὐτῆ δὲν προσλαμβάνει χαρακτηριστὰ ἐθνωστικοῦ καὶ φαρισαϊκοῦ φανατισμοῦ (chauvinisme), ὡς καὶ αἰσθηματικοῦ κοσμοπολιτισμοῦ. Τὸ κήρυγμα ἐπομένως δεόν νὰ περιστρέφεται περὶ τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου: α) ὅτι πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων εἶνε ἐξ ἑνὸς αἵματος (Πράξ. 17, 26)· β) ὅτι πάντες οἱ χριστιανοί, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἶνε ἐν, ἡ δὲ συμφιλίωσις τῶν ἐχθρικών λαῶν θὰ ἐπέλθῃ διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ (Ἐφεσ. 3' 14—16)· γ) ὅτι τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου διακρίνει ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη (Γαλ. 5' 2. Α' Κορ. 13' 12—21). δ) ὅτι πᾶς χριστιανός, πᾶσα Ἐκκλησία, πᾶν ἔθνος ἔχει τὴν ἀποστολὴν του ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν ὡς τὸν μόνον ὀργανισμὸν τὸν ἱκανόν, τὸ γε νῦν, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διεθνή ἐπικοινωνίαν τῶν λαῶν, καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾷ αὐτὸν εἰς τὴν ἐμπρακτον εὐμένειαν τῶν χριστιανῶν. Ἐχει δὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς οὗτος διὰ τῆς ἐπαυξήσεως τῶν ὁπαδῶν του καὶ τῆς ἠθικῆς του ἐπιρροῆς θὰ δυναθῇ νὰ ἀναπτύξῃ ἐκτεταμένην ἐνέργειαν.

Ἡ διεθνὴς δικαιοσύνη εἶνε ἡ ὁδὸς ἢ φέρουσα εἰς τὸν «γενικὸν ἀφοπλισμὸν» ὅθεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν γνώμην τῆς ὑποεπιτροπῆς—ἔχει τὸ καθήκον νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ τοῦ κύρους τῆς τῆς «Διαρκῆς Διεθνῆς Δικαστήριον» καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως αἱ εἰς αὐτὸ προσφυγαὶ λαῶν, ὧν ἡ κατάστασις ἐγκυμονεῖ ἀπέλιπδα κινήματα, εὐρίσκουσι τὴν πρέπουσαν ἐγγύησιν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ γενικὸς ἀφοπλισμὸς θὰ ἦτο πραγματοποιήσιμος. Κατὰ ταῦτα, «αἱ διεθνεῖς δικαιοσύνη μέθοδοι θὰ ἦτο πρέπον νὰ υἱοθετηθῶσι γενικῶς, ὑποκαθιστῶσαι τὴν στρατιωτικὴν ἰσχὺν ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν διεθνῶν συγκρούσεων... Τὸ διεθνὲς δίκαιον οφείλει νὰ ἐφεύρῃ πρόγραμμα σαφῆς δικαιοσύνης μεταξὺ τῶν κρατῶν. Ἡ δὲ ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς μέσον ἐνεργείας τὴν ἀνίκησιν καὶ τὴν διαιτησίαν, καὶ ὡς ὕπατον ὄργανον ἐν διεθνῆς δικαστήριον. Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ διεθνῆς δικαίου καὶ τῆς ἀποδόσεως δικαιοσύνης δύναται νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς διεθνῆς συνειδήσεως, καλλιέργουμένης διὰ κοινῆς ἐργασίας πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ διαπλασσομένης κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀποκαλυφθὲν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀγγέλου τῆς εἰρήνης καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Κατὰ πλειοψηφίαν τὸ ἐν Συνοχόλμῃ συνέδριον κα-

«ἐδικάσατε πᾶν εἶδος πολέμου. ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἀποφάσεων τοῦ διεθνoῦς δικαστηρίου δὲν εἶπέ τι.

ΑΡΧΙΜ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΠΟΛΑΚΗΣ
Προϊστάμενος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁρθοῦ. ἐλλ. ναυβ.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

17.

Ἄνοσιων προσήματα

(Κυρ. Βαῖων—24 Ἀπριλίου)

«Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν...»
(Ἰω. 10' 6)

Ἡ εὐσεβὴς ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου χύνει πολυτίμιον μῦθον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ καὶ ὁ δόλιος μαθητὴς σκανδαλίζεται, διότι δὲν ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν τὰ χρήματα διὰ τοὺς πτωχοὺς, νὰ τα σφετερισθῆ, κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἐνδιαφέρεται δῆθεν καὶ πονεῖ διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἐν ᾧ δὲν σκέπτεται παρὰ μόνον τὴν ἀτιμίαν! Πόσα προσήματα τῷ ὄντι δὲν εὐρίσκουσι πάντοτε ὅλων τῶν ἐποχῶν οἱ ἀνόσιοι, διὰ νὰ καλύψωσι τὴν μαύρην κακίαν τῆς ψυχῆς των καὶ νὰ κλέψωσι τοῦ κόσμου τὴν ὑπόληψιν, ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου!

Α'.—Εἰς «ἄγγελον φωτός» μετεσχηματίζεται συνήθως ὁ Σατανᾶς (Β'. Κορ. ια' 14) καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἡσυχότερου τῶν ζῴων ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς Πρωτοπλάστους, διὰ νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τὴν μεγαλειέτησαν γλυκύτητα καὶ τὸ θεμιότερον ενδιαφέρον διὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θὰ ἐκέρδιζον δῆθεν, εἰὰν παρήκουον τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ (Γενέσ. γ' 1—5).

Ἐὰν ἡ ἁμαρτία ἐνεφανίζετο εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν φυσικὴν τῆς ἀσχημίαν θὰ προεκάλει τὴν φρικὴν καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται πάντοτε ὡς τι «ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν» (Αὐτοθ. γ' 6), καὶ διὰ τοῦτο ἀποπλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας τίποτε ἄλλο δὲν κάμνουσιν εἰ μὴ νὰ μιμῶνται τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅστις «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ» (Ἰω. η' 44). Ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν ἐμφάνισιν κρύπτουσι τὰς χειροτέρας διαθέσεις, ὡς ὁ δολοφόνος τὸ ἐχειρίδιον ὑπὸ δέσμη ἀνθέων.

Τοιοῦτοι κατ' ἐξοχὴν ἀπατεῶνες... «εὐσεβεῖς» ὑπῆρξαν οἱ φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο ἀπηύθυνε τὰ κανστικά ἐκεῖνα «Ὁθαί» (Ματθ. κγ' 1—39, Λουκ. ια' 39—52). Πρὸς τοὺτους συνεφώνουν ἀπολύτως ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ οἱ κατὰ τᾶλλα διαφωνοῦντες πρὸς αὐτοὺς Σαδδουκαῖοι, οἱ ἀρχόντες τοῦ λαοῦ καὶ κατέχοντες τότε τὴν ἀρχιερωσύνην.

Τίς δὲν φοικᾷ ἐνώπιον τῆς ὑπουλότητος τοῦ ἀοχιερῶς Καϊάφα, τοῦ πρωτεργάτου τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; (Ματθ. κστ' 59—68).

Ὅταν ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος γίνεται θῦμα τῶν ὠραίων καὶ εὐλαβῶν προσχημάτων, πῶς νὰ μὴ σταθῶ-

μεν, χριστιανοὶ ἡμεῖς, μετὰ ἀποτροπιασμόν ἐνώπιον ἐκείνων οἱ ὅποιοι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀκόμη συνεχίζουν τὴν κατάπτυστον παράδοσιν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Καϊάφα;

Β'.—Πόσοι καὶ σήμερον ὠραῖοι λόγοι δὲν ἀκούονται διὰ τὴν πεινώσαν καὶ τὴν ποικιλοτρόπως πάσχουσαν ἀνθρωπότητα! Καὶ πόσοι δὲν διαρρηγνύουσι τὰ ἱμάτια των ὑπ' ὅ τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν μονοπωλοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν!

«Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς» (Ματθ. ζ' 15) εἶπε περὶ τούτων ὁ Κύριος καὶ οἱ καρποὶ τῶν ἔργων των πᾶν ἄλλο ἢ φίλους τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀληθείας ἀποδεικνύουσιν αὐτούς...

Ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν τοι ὑτῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐνεφανίσθησαν πάντοτε καὶ ἐμφανίζονται καὶ σήμερον ὅλοι οἱ ποικιλώνυμοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς ἐλευθερίας τοῦ αἵματος ὑπέρμαχοι εἶναι καὶ ὅλοι οἱ σπορεῖς τῆς κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῆς οἰκογενειακῆς διαφθορᾶς.

Ἴδου αἱ μεγάλαί μαστιγες, ὑπὸ τῶν ὁποίων τυραννεῖται ἡ ἐποχὴ μας καὶ καταδιώκεται ἰδιαίτερος ἡ νεολαία ἡ σημερινή... Παγίδες συγχρόνως εἰς τὰς ὁποίας πίπτουσιν ἀνίδεοι καὶ ἀπλαστοὶ ψυχαί...

Ἀρχονται τῆς προπαγανδιστικῆς τῶν ἐνεργείας κυρίως ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται λίαν εὐλόγον καὶ δίκαιον. Τίς θὰ ἠδύνατο, ἂν δὲν ἐγνώριζε τὴν ἰδιαίτεραν διαγωγὴν τοῦ Ἰούδα, νὰ φαντασθῆ ὅτι εἰς τὴν διαμαρτυρίαν του διὰ τὸ χυθὲν μῦθον δὲν ὠθήθη ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὴν πρακτικότητα τοῦ πνεύματός του; Καὶ ὅμως ὁ ἰσθός συγγραφεὺς μᾶς πληροφοροεῖ ὅτι διεμαρτυρήθη «οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελλεν αὐτῷ ἄλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε».

Περὶ τῶν ἀπατεῶνων τούτων εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι «ἔρχονται ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγες» (Ματθ. ζ' 15) καὶ ὅτι «περιέργουσι τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιήσασιν ἕνα προσήλυτον... υἱὸν γεέννης διπλότερον αὐτῶν» (Αὐτόθι κγ' 15).

Ἀνάγκη νὰ διαφωτισθῶμεν πάντες ἐπὶ τῶν ἀθανάτων ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας καὶ νὰ ἐγκολπωθῶμεν τοὺς ἀνεκτιμήτους τῆς Ἐκκλησίας μας θησαυρούς. Ἀνάγκη ἰδιαίτατα κατηγήσεως ἀναλόγου καὶ ἐγκαίρου τῆς νεολαίας τῆς ἐλληνικῆς, ἥτις φέρεται ὡς τὰ πολλά, ἀνεργάτιστος, ἔτοιμος λεία τῶν ὀρνέων τῶν διαφόρων προπαγανδῶν. «Φῶς, περισσότερον φῶς» χρειάζεται κατὰ τῆς πλάνης, «φῶς», τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐφοβήθη ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ τοῦναντίον πάντοτε ἐχρησιμοποίησεν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν λαῶν τῆς γῆς.

E. Γ. Μ.

Οὐδὲν ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύναται νὰ κατανοηθῆ πλήρως ἂν δὲν μελετηθῆ κατὰ τὸν ἀριστὸν τρόπον καὶ ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἡ κατάχρησις τῶν πραγμάτων οὐδαμῶς ἀποδεικνύει τὴν ἀχρηστίαν των.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Πολεμικῷ Ναυτικῷ

Ἡδὲ τριῶν μηνῶν εἰς τὸ Κεττοικὸν Προγραμμα-
 στήριον Πόρον ἤρξατο λειτουργοῦν σπουδίως διὰ
 τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους τῆς πόλεως. Καθ' ἐξά-
 στην μεσημβρίαν καὶ ἑσπέραν διαμοιρᾶται πρὸς
 διακοσίον πενήκοντα ἑως τριακοσίον κερδῶν φα-
 γητῶν καὶ ἄρτων. Τὸ φαγητὸν τοῦτο ἐξοικονομεῖται
 ἀπὸ τὸ πρῶσιον τοῦ φαγητοῦ τῶν ναυτῶν, τὸ
 ὁποῖον ἄλλοτε διήγοροι ἐπιτηδεῖσι ἐλήμβανον δωρεάν
 καὶ ἔστρεφον τοὺς χοίρους των. Ἐντεχνῶς ἐφέτος, κα-
 τοπιῶν εἰσηγήσεως τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ τῶν ἐν Πόρῳ
 ναυτικῶν ἐπιηρεσιῶν Παροισιολογ. Μοναστηρίου Παπα-
 νικολοπούλου ὁ ἐκεῖ ἀρχηγὸς κ. Δημ. Οἰκονόμου
 διέταξεν ὅπως τὸ περισσεῖον φαγητῶν καὶ ὁ ἄρτος
 τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς ἑσπέρας συναθροῖσθαι παρ'
 εἰδικῆς ἐπιηρείας ἐκ ναυτῶν πρὸς τοῦτο καταρι-
 σθείσης, καὶ διανεμεται διὰ δελτιῶν εἰς τοὺς πτω-
 χοὺς καὶ ἀπόρους ἐπὶ τῆν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐν λόγῳ
 ἀρχιμανδριτοῦ τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ. Καὶ εἶναι εἰς
 ἄκρον συγκινητικὴ ἢ εἰκόνη τῶν ἐλλήνων ναυτῶν
 προθυμότητα φροντιζόντων πάντοτε νὰ τοὺς περισ-
 σεύη ὀλίγων φαγητῶν καὶ ὀλίγος ἄρτος ἐκ τῆς μερί-
 δος των διὰ τὰ τὰ προσφέρουν εἰς τοὺς πτωχοὺς.
 Πόσον ζῆ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ ἀδόλους ψυχὰς των τὸ
 πνεῦμα τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς στοργῆς πρὸς τοὺς
 ἀπόρους ἀδελφοὺς των καταδηλοῦται ἐπιπροσθέ-
 τως καὶ ἐκ τούτου, ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν προτιμοῦν
 νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς μόνον τὸν ἄρτον, τὸ ἀλίπαστον ἢ
 τὰς ἐλαίας τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἄπλοὺν συμπλήρωμα
 τοῦ σπασιτίου των, διὰ τὰ μείνουν τὰ ὄσπρια ἢ τὸ
 κρέας ἢ τὸ ἄλλο φαγητὸν χάριν τῶν πτωχῶν! Τώρα
 δὲ μὲ τῆν προσέλευσιν τῶν κληρωτῶν νεοιολεζτικῶς
 οἱ πτωχοὶ «περισσεύον» ἄρτων καὶ φαγητῶν», ἐπει-
 δὴ ταῦτα ἀγνοοῦν χορηγοῦνται. Ἄλλ' ἔχομεν καὶ
 ἄλλην, ἐξ ἴσου παραμυθητικὴν, ἐκ Πόρου πληροφω-
 ρίαν: ὅτι οἱ ναῦται τῶν ἐν τῇ τήσῳ ναυτικῶν ἐπι-
 ηρεσιῶν τακτικῶς ἐκκλησιάζονται κατὰ πάσαν Κυρι-
 ακίην, ἑορτήν καὶ ἀναλοιδίαν, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς
 χαριστικοὺς καὶ τὰς προηρισμένας, ἀνὰ ἐν δὲ
 τῆσιν αὐτῶν ἐκ περιτροπῆς παρεργίσκεται εἰς τῆν
 ἀναλοιδίαν τοῦ Μεγάλου Ἀποδείκτου. Χορὸς θαν-
 μάσιος ἐκ δοκίμων πλαζιωματικῶν καὶ ναυτῶν
 γάλλει τὰ ἐσπέρια ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα. Ὁ ἀρχι-
 μανδριτὴς τῶν ἐκεῖ ναυτικῶν ἐπιηρεσιῶν κηρύττει
 πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ
 ναυτοὶ ναῦται ἀκούον πάντοτε μετὰ προσοχῆς καὶ
 ἐλλάρειας. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας αἰσθάνον-
 ται πραγματικὴν ὑπόθεσιν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὰς καρδίας
 αὐτῶν ἀποβαίνει κατὰδηλον ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὰς
 ἡμέρας τῆς ημετείας πάντοτε ἐξομολογοῦνται καὶ
 κοινωνοῦσι τῶν Ἀζωάντων Μυστηρίων. Συγγινεῖ ἢ
 προθυμία τῶν νέων αὐτῶν παιδιῶν μετὰ τῆς ὁποίας
 προσέρχονται εἰς τῆν ἱερὰν ἐξομολόγησιν καὶ ἐν
 γένει εἰς πάσαν ἁγίαν πράξιν ἔχουσιν σχέσιν πρὸς
 τὸν πνευματικὸν αὐτῶν καταρτισμὸν. Καθ' ἐξάστην
 εἰς τὸ «Σπῆμι τοῦ ναύτου» διοργανοῦνται διάφοροι
 διαλέξεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ναῦται καθήμενοι εἰς
 τὰ θρανία των ἀκούουσιν νὰ ἀναπτύσσονται πρὸς

αὐτοὺς διάφορα θέματα σχετῶν ἔχοντα μετὰ τῆν ζωὴν
 αὐτῶν τόσο ὡς χριστιανῶν ὅσον καὶ ὡς πολιτῶν
 καὶ οἰκογενειακῶν ὁποῖοι θὰ γίνοντο μετ' ὀλίγον.
 Τοιοῦτοι εἶνε οἱ καρποὶ τῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας
 πρὸς τὰ τέκνα τῆς καὶ τῆς ἀνεσον ἀμοιβαίας αὐτῶν
 καὶ σπασματικῆς ἐπαφῆς. Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς «Ἐκ-
 κλησίας» εἶνε νὰ πληθυνθῆ πρὸς τοιαύτην ὑπόθεσιν ὁ
 ζήλος πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ δικαιοσύνης.

Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος

Ὁ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πῶς μετὸς εἰς κεντρικὴν
 τοιαυτοῦ πρῶτος τοῦ ἐπιστημονικοῦ θεολο-
 γικῶν περιόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξάνδρου
 «Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος» ἐκδίδεται ὡς «Ἀναη-
 στικὸς» - ἑορτὴς τοῦ ἁγιοῦ τοῦ ἰωβιλαίου, διότι
 συμπλήρωσι εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ
 ἐμφανίσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Μάρκου. Οἱ
 γρηγορίζοντες κατὰ πόσον ἀνεχευεῖται παλαιόσιν τὰ
 τοιαῦτα εἰδικὰ περιοδικά, αὐτὰ ἐνδιαφέρουσι στενῶ-
 ταν κέντρον ἀναγνωστῶν, εἰδικότερον δὲ οἱ ἐκ
 τοῦ συνέργου ὡς τακτικῶν συνεργάται καὶ ἀναγνώσται
 τοῦ ἐορτάζοντος περιοδικοῦ παρακολοθησαντες τῆν
 μακρὰν αὐτοῦ ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν, χάρ-
 ρουσι ἰδιαζόντως ὅτι τὸ σεμνὸν τοῦτο ὄργανον τῆς
 θεολογικῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως ἠδυνήθη καρτε-
 ρικῶς ὁδοιποροῦν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ
 πρώτου τετάρτου τῆς πρώτης ἐκατοστατηρίδος.
 Ἰδρῶθεν πρὸ εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἐπὶ τοῦ γρά-
 φοντος τὰς γραμμὰς ταύτας ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ
 μακαριστοῦ πατριάρχου Φωτίου, ἀποκτήσαν ἰδίαν
 Τυπογραφεῖαν, τροφοδοτηθῆν πνευματικῶς μὲν ἐπὶ
 πλειάδος ὀνηρῶν σκαπανέων τῆς θεολογικῆς ἐπι-
 στήμης, ὧν πολλοὶ ἤδη κοινοῦνται τὸν ἥρωα τῆς
 ἀναπαύσεως ἔβρον, οἱ πλείονες δ' ἐξίχουσι ἐν τοῖς
 ἐκκλησιαστικῶν καὶ τοῖς ἐπιστημονικῶν ἀξιώμασιν,
 ἐλικῶς δὲ ἐπὶ τῶν ὀλίγων μὲν ἄλλ' ἐπιλέκτων συν-
 δρομητῶν, μάλιστα δὲ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ μὲν, ἀλλὰ πάν-
 τοτε προθέμου εἰς δόσεις ἀτομικῶν βαλαγγίων τοῦ
 ἀειμνήστου Φωτίου, ἠδυνήθη νὰ ἀνέλθῃ τὸν ἀνάστη-
 οῦμον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐορτῆς μετὰ τῆς αὐτοπε-
 ποιήσεως καὶ τῆς αἰσιοδοξίας, αὐτῆς ἐπιλοπονο-
 σιν εἰς τὰ ἔχοντα ἀναίσθητον τῆς ἐν γὰρ ἡσυχίας ἡσυχ-
 στικῆς ἀποστολῆς των θεοδωμῶν καθιδούματα,
 ὅποια αἱ ἀγνόταται Ἐκκλησία. Ὁ διαδεξάμενος
 τὸν Φῶτα Πατριάρχου Μελέτιος, μάρτυς
 καὶ μετοχος τῶν προκαταρκτικῶν περὶ τῆς ἐκδό-
 σεως τοῦ «Ἐκκλησ. Φάρου» ἀξιωματικῶν καὶ πνευ-
 μῶν, ἀνάδοχος ἤδη καὶ τῆς πρὸς τοῦτον στοργῆς
 ἐλείπον συνεχιζεῖ τῆν πρὸς τὸν περιοδικὸν ἀγάπην
 καὶ ἐντεχεῖ σήμερον νὰ ἐπενδύσῃ τὸν πολεσθημα-
 τὸν τοῦτον σταθμὸν τῆς εἰκοσιπενταετοῦς συνεχοῦς
 συμβολῆς τῆς ἡς προέσταται Ἐκκλησίας εἰς τῆν
 στηρίξιν καὶ τῆν παραγωγήν τῆς ὀρθοδόξου θεολο-
 γικῆς γνώσεως. Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν συγκινησὶ δια-
 τίμπει πρὸς τὸν πολεσβύτερον ἀδελφὸν θεομὰ συγκα-
 ρητήρια ἐπενδύσῃ ἀπόδοκτων καὶ τῆν ἐφ' ἑξῆς
 σταδιοδρομίαν.

* Ὑπὸ τὸν τίτλον «Rome and Jerusalem ἐν τῷ περιοδικῷ
 The Modern Churchman τῆς Ὁξφόρδης ὁ E. M. Blyth

ιδιαιτέρως ποτε γραμματεὺς τοῦ πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντος ἄγγλου ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπισκόπου Βίγτι, ἐφιστὰ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπὸ τινος αἰξανομένης ἐπιτροπῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης τῆ ὑποστηρίξει τῆς Ἰταλίας μετὰ τὸν ἐπελθόντα μετ' αὐτῆς συμβιβασμὸν τοῦ Βατικανοῦ. Κατὰ τὸν ἀρθογράφον, δὲν ἀποτελεῖ μυστικὸν ἢ πρὸς τοὺς ἄραβας τῆς Παλαιστίνης συμπάθεια τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ, ἀπὸ τῆς ἐπιφύσεως δὲ ταύτης ἐμφανίζεται ἐγκλωπθεῖσα τὸν ἐν Παλαιστίνῃ ρόλον τῆς προπολεμικῆς Ῥωσίας ὡς προστάτιδος τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς ἁγίας Γῆς. Ἐκ παραλλήλου οὐδένα, λέγει, διαφεύγει ὅτι ἡ μόνη ἐκ τῶν δυναμῶν ἀμετακλήτως καταδικάσασα τὸν χειρισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἀγγλικῆς ἐντολῆς εἶνε ἡ Ἰταλία, εἶνε δ' ἀναντίρρητον ὅτι αὕτη ἐπιδιώκει τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐντολῆς διὰ τὴν ἀποβῆ ἢ δεσπόζουσα ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς δύναμις. Οὕτως ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ θὰ ἀποτελέσῃ συνέχειαν τῆς ἐν Ἰγύπτῳ, ἀφ' ἧς ἡ πρώτη χωρίζεται δι' ἐρήμου ὀλιγοῦρου σιδηροδρομικῆς ἐκτάσεως. Οὕτω, ὡς de facto φύλαξ τῆς ἁγ. Γῆς, ἐνθα τὰ ἕρματα σύμικαντος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱερά, πρὸς ἡν γεινιάζουσι καὶ οἱ μουσουλμανικοὶ ἱεροὶ τόποι τῆς Μέκκας καὶ ὅπου κείνται τὰ σπέρματα τῶν ἰουδαϊκῶν ἐλπίδων, ἡ Ἰταλία θὰ ἀσκήσῃ ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ κόσμου οὐδενὸς δευτέραν. Οἱ ἐκ πάντων τῶν λατινικῶν ἐν Παλαιστίνῃ ταγματῶν ἀρχαιότεροι καὶ ἰσχυρότεροι φραγκισκανοὶ μὲ τὸν τίτλον τῶν «Custodia Terrae Sanctae» καὶ τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον ἰταλικὴν τὴν ὑπεκρίθησιν ὡς παλαιῶν κτηνῶν καὶ ἀπομάχων θὰ ἀπλώσουν ἀμέσως τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πρὸς ζῆμιαν τοῦ ὀρθοδόξου Πατριαρχείου, ὅπερ καὶ εἶνε αὕτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιστίνης, τὴν ἀρχὴν μὲν αὐτῆς ἀνάγουσα εἰς τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, ἀριθμήσασα δὲ σειρὰν ἐξ 132 ἐπισκόπων Ἱεροσολύμων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἀποθανόντος Πατριάρχου Δαμιανοῦ. Εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ πλειονότης τῶν ἰθαγενῶν χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης, αὕτη δὲ κέκεται τὰ ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων πλείονα δικαιώματα κυριότητος, ἡ δὲ μοναδικὴ τῆς θέσεως εἶνε καὶ σήμερον ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ πασῶν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς, ὡς ἦτο ἀνεγνωρισμένη καὶ ὑπὸ τὸ τουρκικὸν καθεστῶς. Διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ τῆς Παλαιστίνης εἶνε ἀδύνατον ὑπὸ τὴν Ἰταλικὴν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολὴν νὰ μὴ ἀξίωση σφετερισμῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων ἢ λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ, νὰ μὴ προκληθῶσι δὲ αἵματοχυσίαι ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. «Ἡ ὀρθόδοξος ἐν Παλαιστίνῃ Ἐκκλησία—ἐπιλέγεται ἐν τῷ ἀρθρῷ—ἔχει ἰδιαιτέρων ἐν αὐτῇ θέσιν ἀνεγνωρισμένην καὶ ὑπὸ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, πᾶν δ' ὅτι ἤθελε παραβιάσει τὰς μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Καντεβουρίας σχέσεις θὰ εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα καὶ διὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ διὰ τὴν Δύσιν. Αὐτοὶ οἱ Ἄραβες γνωρίζουσι καλῶς τὰ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ἐπακόλουθα οἰασθήποτε μεταβολῆς ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολὴν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία στρέφει τὰς συμπάθειάς τῆς πρὸς αὐτοὺς μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς σιωνιστάς».

*

Ἐν ἀρθρῳ μακρῷ δημοσιευθέντι ἐν τῇ «Semaine Religieuse» τῆς Γενεύης (δ' Ἀπριλ.) περὶ τῆς συμβολῆς τὴν ὅποιαν δύναται νὰ εἰσφέρουν αἱ Ἐκκλησίαι τῶν βαλκανικῶν χωρῶν εἰς τὴν παγκόσμιον εἰρήνην λέγονται τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν: «Αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δὲν ἀπεκρυσταλλώθησαν εἰς μίαν παράδοσιν ἀκίνητον, φύλακα τοῦ παρελθόντος καὶ βύσλον τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν ἀξιών τῶν βαλκανικῶν λαῶν ὅτε οὗτοι ἐτέλουν ἐπὶ ἀπὸ τὴν τουρκικὴν δεσποτείαν. Εἶνε βεβαίως ἀναντιρρήτως Ἐκκλησίαι τῆς παραδόσεως καὶ συντηρητικαὶ καὶ οὐσιωδῶς ἐθνικαί, ἀλλ' ἐν ταυτῷ εἶνε καὶ συγχρονισμέναι, συναντᾷ τις δὲ μεταξὺ τῶν ἀξιωματούχων ὀρθοδόξων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν ἄνδρας πρωτοπόρους, βαιθείας μορφώσεως, εὐσεβεῖς καὶ δραστήριους, μὴδὲν ἄγνοοῦντας ἐκ τῆς θεολογικῆς, τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τῆς ψυχολογικῆς κινήσεως,

ἐν γένει δὲ ἐνημεροῦς τῆς συγχρόνου πνευματικῆς ζυμώσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς δρασεως».

*

Ἐν τῷ ἐβδομαδιαίῳ (ρωσικῷ) «Λόγῳ» τῆς Βαρσοβίας (20 Μαρτ.) κύριον ἀρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πάλιν περὶ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου» πραγματεύεται περὶ τινῶν ἐκ τῶν μελλόντων νὰ ἐπασχολήσωσιν αὐτὴν θεμάτων, ὅτινα θεωροῦνται ἄξια ἰδίως προσοχῆς, εἶνε δὲ ταῦτα τὸ τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὸ τῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ μέτρον, τὸ τοῦ ποιμαντορικοῦ ἔργου, τὸ τῆς ρυθμίσεως τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ τὸ τῆς ὁμοιομορφίας τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ. Ὡς πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον τὸ φύλλον, λαμβάνον ἐπ' ὄψιν ὅτι δὲν δύναται σήμερον νὰ γείνη λόγος περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἀρχαίας στυλβήδου αὐτοῦ, φρονεῖ ὅτι δεόν νὰ προσαρμωσθῆ πρὸς τὰς συγχρόνους ἀνάγκας καθιστάμενος ἀρρωγὸς τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἀνθρώποις. Ἡ Ἐκκλησία—ὡς πρὸς τὸ δεύτερον—ὀφείλει νὰ καταστῆ εὐαίσθητος πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ τὰ κοινωνικά, τὰ οικονομικά, καὶ τὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν γένει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὑποχωρῇ εἰς αὐτὰ ἀπεριορίστως· τὸ δὲ ποιμαντορικὸν ἔργον ἀνάγκη νὰ ἀποβῆ πραγματικὸν πῶς τῆς ὀρθοδοξίας, συγκαταθετὴν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ παντός ὅτι ἐγκρίπτει κίνδυνον καὶ ἀπειλὴν διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν ἀνύθειν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας. Ἐν τῶν σπουδαιοτάτων καθηκόντων τῆς οἰκουμένης ὀρθοδοξίας ὁ ἀρθρογράφος θεωρεῖ τὸ νὰ ἔχη διαρκῶς ἡ Ἐκκλησία τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς πνευματικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς οικονομικῆς ζωῆς τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, μεγάλῃν δὲ σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπίτευξιν ὁμοιομορφίας τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ διὰ τῆς ταξινομήσεως τῶν λειτουργικῶν ἰδιοτυπιῶν τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ καταρτισμοῦ ἐνιαίου τυπικοῦ συστήματος.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκτὸς τῶν τακτικῶν συνεδριῶν κατὰ τὴν ληξασαν ἐβδομάδα συλλήθη καὶ εἰς ἐκτάκτους συνεδρίας πρὸς μελέτην γενικωτέρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Οὕτω δὲ μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου ἐπέκρινε τὸ σχέδιον τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Ἰδρύματος. Ὡσαύτως μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων ἐπελήφθη τῆς μελέτης τοῦ ζητήματος τῆς παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἰδρύσεως Ἱερατικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει Σχολῶν. Ὡσαύτως μετὰ μακρὰν εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Προέδρου περὶ μικτῶν γάμων ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι μικτὸς γάμος δὲν δύναται ν' ἀναγνωρισθῆ ὡς ἔγκυρος ἀνευ ἱερολογίας αὐτοῦ ὑπὸ ὀρθοδόξου ἱερέως.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 51 τοῦ παρελθόντος ἔτους φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσιεύθη Γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τῷ Ἰπουργεῖῳ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων νομικοῦ Συμβούλου περὶ διαζυγίων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, χωρὶς νὰ υἰοθετηθῆ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐξ ἀφορμῆς δ' ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Σπάρτης ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι ἰσχύει ἡ διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1928 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 3637 κοινωπονηθείσα καὶ πρὸς πάντας τοὺς Σεβ. Ἱεράρχους ἀπάντησις πρὸς σχετικὸν ἐρώτημα τοῦ Σεβ. Μαντινείας ἔχουσα ὡς ἐξῆς: «Ἐκκλησιαστικὸν διαζύγιον ἐκδεδομένον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σικάγου ἢ παντὸς ὁμοδόξου Ἐπισκόπου ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρον μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ λύσεως γάμου ἐλλήνων ὑπηκόων,

ἐὰν στηρίζεται εἰς τελεσιδίκον καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν Ἑλλήν. Δικαστηρίων, μνημονευομένην ἀπαιτήτως ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἑκκλησ. Διαζύγιου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσιν ὀρθόδοξοι Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν ἀποκτήσαντες τὴν Ἀμερικανικὴν Ἰθαγένειαν, δέον νὰ γνωρίζῃ ἡ Σεβασμιότης Σας ὅτι ἐκ τούτων ὑπὸ τῶν Ἑλλήν. Νομῶν ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρος ἡ Ἀμερικανικὴ Ἰθαγένεια ἐκείνων, ὅσοι ἀπέκτησαν ταύτην πρὸ τοῦ 1918 ἢ καὶ μετὰ τὸ 1918 συνεπεὶα Διατάγματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐπιτρέποντος τὴν ἀλλαγὴν τῆς ὑπηκοότητος αὐτῶν. Κατὰ ταῦτα ὅσοι κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους ἀπέκτησαν τὴν Ἀμερικανικὴν Ἰθαγένειαν καὶ μόνον οὗτοι δύνανται νὰ προσάγωσιν ἐγκύρως διαζύγια τῶν Δικαστηρίων τῆς Ἐπικρατείας, ἧς εἶναι ὑπήκοοι, καὶ τὰ ἐκδιδόμενα ἐπὶ τῇ βάσει τούτων Ἑκκλησ. διαζύγια εἶναι καὶ ταῦτα ἔγκυρα. Κεφάλαιον λόγου, ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περι-

πτῶσιν, προκειμένου δηλονότι περὶ Ἑλλήνων ὑπηκόων, ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρον ἑκκλησ. διαζύγιον, μὴ στηριζόμενον ἐπὶ τελεσιδίκου καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως Ἑλλήν. Δικαστηρίου.

—Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς ἰ. μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν τοῦ ἔτους 1931 πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ ἐκ διαφόρων εἰσφορῶν, δωρεῶν καὶ ἐραῶν εἰσπραχθέν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ποσὸν ἐκ δραχ. 126.828,55 διετέθη εἰς βοηθήματα ἀπόρων οἰκογενειῶν, εἰς ἀγορὰν φαρμάκων, περιθάλψεως ἀπόρων, εἰς συντήρησιν ἀντιτραχωματικοῦ θεραπευτηρίου, βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ, Κατηχ. σχολείου, εἰς παρασκευὴν συσσιτίου καὶ ἀποφυλάκισιν κρατουμένων καὶ ἄλλας παρεμφερεῖς ἀγαθοεργίας.

—Σημαντικὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν σημειοῖ ἐν Ἀγρινίῳ ἡ ἐκεῖ Φιλόπτωχος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Κυριῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς χρή-

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων ἔτους 1931 (Ἀπὸ 1ης Ἰανηρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1931)
Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου

Ἐσοδα		Ἐξοδα	
Ἐξ εἰσφορῶν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου	58.562.—	Βοηθήματα εἰς ἀπόρους ἀσθενεῖς	6.875.—
Ἐκ ποσοστοῦ 35 ο)ο ἐράνου ἡμέρας Πτωχῶν	150.485.95	» » » σπουδαστᾶς	12.662.—
» » 5 ο)ο ἐπὶ εἰσπράξεων Ἐνοριακῶν Φιλ. Ταμείων	37.059.25	» » » κληρικοῦς	8.705.—
» κληροδοτημάτων, δωρεῶν ἰδιωτῶν καὶ Τραπεζῶν	24.500.—	Καθημερινὰ βοηθήματα καὶ περιθάλψεις :	
» δίσκων ἐν τοῖς Ναοῖς	77.539.—	Εἰς ἀπόρους Ἀθηνῶν	121.025.75
Ἐξ εἰσφορῶν Ἱερῶν Ναῶν	3.850 —	» » Πειραιῶς	21.781.—
Ἐκ τόκων καταθέσεων	278.—	Βοηθήματα ἐορτῶν Χριστουγέν. καὶ Πάσχα :	
» πωλήσεως διπλοτύπων	1.440.—	Εἰς ἀπόρους Ἀθηνῶν	27.500.—
		» » Πειραιῶς	17.933.—
		Διανομαὶ τροφίμων (κρέατος)	28.464.—
		Ἐξοδα ἐγκαταστάσεως Λαϊκοῦ Ἰατρείου Ἀθηνῶν	7.100.—
		Εἰς κηδεῖας ἀπόρων	1.530.—
		Εἶδη προικῶς καὶ χαρτόσημα ἀδειῶν γάμου ἀπόρων	920.—
		Δι' ἐσώρησιν καὶ ὑποδημάτων κρατουμένων καὶ παιδῶν γυναικείων Φυλακῶν	6.840.—
		Εἰς διδασκάλισσαν παιδῶν γυναικείων Φυλακῶν	1.650.—
		Δι' ἀποφυλάκισιν κρατουμένων	10.114.—
		Εἰσφοραὶ εἰς Ἀσυλὰ καὶ Ἰδρύματα	57.040.—
		Ἐνισχύσεις Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχ. Ταμείων	2.880.—
		Ἐκτυπωτικὰ διάφορα	7.874.—
		Γενικὰ ἔξοδα	10.541.30
		Σύνολον ἔξοδων	350.825.05
		Ἀποθεματικὴν χρήσεως	2.889.15
			<u>353.714.20</u>
Σύνολον ἐσόδων	<u>353.714.20</u>		

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

Ἐπίλοιπον Ταμείου ἔτους 1930	81.578.85
Ἐσοδα ἔτους 1931	353.714.20
Σύνολον	435.293.05
Μείον ἔξοδα ἔτους 1931	350.825.05
Ἐπίλοιπον Ταμείου κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1931, εἰς νέον	<u>84.468.—</u>

Ὁ Πρόεδρος
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ταμίης
ΑΛ. ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

Ὁ Λογιστής
Τ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

σεως του λήξαντος έτους. Ούτω κατά τὸ ἐν λόγω έτος (1931) εισέπραξεν ἐκ συνδρομῶν τῶν μελῶν, ἀνερχομένων εἰς 345, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς κυτίωι, ἐκ λαχειοφόρου ἀγορᾶς, ἐκ δημοσίου ἐράνου καὶ ἐκ δωρεῶν τὸ ὅλον ποσὸν ἐκ δρχ. 76.926,50, ὅπερ ἐδαπάνησεν ὀλόκληρον, καὶ ἐπὶ πλεόν δρχ. 914, πρὸς περίθαλψιν ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν, διὰ βιβλία ἀπόρων μαθητῶν,

εἰς ἀποφυλακίσεις, εἰς εἶδη ρουχιμοῦ καὶ ὑποδήσεως, πρὸς ἀγορὰν ραπτομηχανῶν δι' ἀπόρους κόρας, δι' ἐγχειρήσεις, μικροβιολ. ἐξετάσεις καὶ εἰδικὰς θεραπειὰς καὶ διὰ κηδείας ἀπόρων. Τὸ πλεῖστον τῶν δαπανῶν τούτων διετέθη κυρίως πρὸς περίθαλψιν ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν (δρχ 59.000), λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπὸ τῆς Ἀδελφοφτητος βοηθοῦνται περὶ τὰς

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

* Έτους 1931 (* Από 1 Ἰανουαρ. μέχρι 31 Δ)βρίου 1931)

Φιλόπτωχα Ταμεῖα Ἀθηνῶν	Ἔσοδα	Ἔξοδα
1) Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ	118.061 55	107.298. —
2) Ἀγ. Ἀθανασίου Θεσείου	8.149.50	8.199.50
3) > Αἰκατερίνης Πλάκας	6.745.—	6.911.10
4) > > Πετραλώνων	6.275.—	6.276. —
5) > Ἀναργύρων Ψυρρῆ	9.496.30	9.946.80
6) > Ἀποστόλων Θεσείου	8.245 05	8.326.05
7) > Ἀσωμάτων Θεσείου	11.490. —	10.830.—
8) > Ἀρτεμίου Γούβας	5.024.75	4.880.60
9) > Ἀντωνίου Πατησίων	5.715.—	5.715.—
10) Γεν. Χριστοῦ Χριστοκοπίδου	8.737.30	9.085. —
11) Ἀγ. Γεωργίου Καρύστη	30.122.—	36.144.30
12) > > Δουροῦττη	21.259.—	22.614.—
13) > > Κυψέλης	49.716 —	48.454.—
14) > > Β' Νεκροταφείου	14.669.50	14.626.40
15) > Προφήτου Δανιὴλ	34.298 90	33.887.—
16) > Δημητρίου Ἀμπελοκήπ.	8.467.50	8.747.—
17) > > Ψυρρῆ	23.224.20	24.566.75
18) > Διονυσίου Ἀρεοπαγ.	67.045.35	65.355.85
19) > Εἰρήνης	25.040.—	18.090.—
20) > Ἐλευθερίου Ἀρσως	18.041.—	16.714.—
21) > Ζώνης Πατησίων	32.976.50	32.552 30
22) > Ζωοδόχου Πηγῆς	38.830.—	39.100.70
23) Προφ. Ἡλιοῦ Παγκρατίου	18.973.50	19.046.—
24) Ἀγ. Θεοδώρων	12.044.—	12.338.—
25) Τριῶν Ἱεραρχῶν	17 805. —	19.962 20
26) Ἀγ. Θεράποντος Ζωγράφου	7.094.—	6.473.—
27) > Ἰωάννου Βουλιαγμένης	10.988.25	11.719.95
28) > > Γαργαρέτας	13.586.10	12.307.30
29) Κοιμ. Θεοτ. Κολοκυνθοῦς	1.760.—	1.630.—
30) > > Μοναστηρακίου	21.926.—	24.797.—
31) > > Χρυσοσπηλαιωτ.	30.850 50	31.374.15
32) > > Ρόμβης	14.933.—	14.930.15
33) > > Χρυσοκαστρο.	6.551.90	7.985.—
34) > > Κυνοσάργους	4.803.—	4.797.—
35) > > Ν. Φιλαδέλφειας	12.422.—	12.670.—
36) Ἀγ. Κων(τι)νου Ὁμονοίας	16.409.—	19.204 05
37) > > Κολωνοῦ	40.172.70	30.711.30
38) Εἰσοδ. Θεοτ. Καπνικαρέας	5.019.50	5.011.—
39) Εὐαγγελ. Λουκά Πατησίων	91.491.70	77.234.55
40) Ἀγ. Λαζάρου Βύρωνος	37.734.—	37.837.—
41) > Μαρίνης Θεσείου	8.770.40	8.759.—
42) > Μελετίου Σεπολίων	11.685 30	11.306 70
43) > Μαρκέλλης Βοτανικοῦ	6.256.—	5.487.—
44) Μεταμορφώσεως Συγγροῦ	13.550.80	13.550.—
45) > > Πλάκας	24.959.95	24.872.40
46) Ἀγ. Νικολάου Πεννακ.	40.942.50	41.920.35
47) > > Κ. Πατησ.	10.776.—	11.260 50
48) > > Ραγκαβᾶ	4.400.—	2.800.—
49) > > Φιλοπάπ.	6.603.—	4.715.—
50) > Παντελ. Ἀχαρνῶν	58.987.—	60.896.—
51) > > Ἴλισσοῦ	13.026.—	12.727.—
52) > Παύλου Ψαρρῶν	37.105.—	37.091.—
53) > Πολυκάρπου	2 956 —	2.236 —
54) > Πάντων Καλλιθέας	13.508.—	13.508.—
55) > Σπυριδωνος	14.701.20	15.317.20
Εἰς μεταφορὰν	1.184.420.70	1.154.794.65

Φιλόπτωχα Ταμεῖα Ἀθηνῶν	Ἔσοδα	Ἔξοδα
Ἐκ μεταφορᾶς	1.184.420.70	1.154.794.65
56) > Στυλιανοῦ	4 448.50	3.885.50
57) > Ταξισρχῶν Πολυγάνου	27.440.—	27.150.—
58) > Π. Ἀγορᾶς	7.607 —	8.106 —
59) > Τριάδος Κεραμ.	12.682.—	12.577.50
60) > Φιλίππου	9 191.—	8 865.—
61) > Φωτεινῆς	8.113.—	7 984.50
62) > Σάββα	3.825.—	3.825.—
63) > Τρύφωνος	8.399.—	8 133.—
	1.266.126.20	1.235.321.15
Φιλόπτωχα Ταμεῖα Πειραιῶς		
64) Ἀγ. Τριάδος	47.830.70	50.244.—
65) > Ἀναλ. Δραπετσῶνος	4.280.—	2.194 —
66) > Βασιλείου	66.579 35	51.929.25
67) > Γεωργίου Κορυδαλ.	12.666.50	12.306.50
68) > Διονυσίου	22.429.50	22.429.50
69) > Δημητρίου Ευλοκ.	22.631.70	22.051.70
70) > Ἐλευθερίου	21.585.—	22.681.—
71) > Εὐαγγελιστρίας	34.573 —	34.968.80
72) > Προφήτου Ἡλιοῦ	43.463.50	50.525.70
73) > Ἰωάννου Ῥέντη	8.330.20	7.399.25
74) > Κων(τι)νου	52.029.50	50.147.90
75) Μετ. Σωτήρος	24 176.—	24.610.85
76) Ἀγ. Νικολάου	38.594.30	41.584.25
77) > Παντελεῆμ. Ταμπ.	26.630 90	28.412.60
78) > Παντελ. Δραπετσῶνος	869.—	740.20
79) > Σοφίας	22.046 —	21.251.—
80) > Σπυριδωνος	63.411 —	63.043.20
81) Ὑπαπαντῆς	14.625.40	9.287.—
82) Ζωοδ. Πηγῆς Χατζηκυριακ.	3.925.30	3 870.70
83) Ἀγ. Νικολάου Κοκκινιάς	4.600 —	4.600 —
	1.801.903.55	1.762.603.55
Φιλόπτωχα Ταμεῖα Περιχώρων		
84) Ἀγ. Ἀθαν. Πολυδρόσου	3.059.10	2.707 80
85) > Ἀποστ. Τζιτζιφιῶν	2.666.—	3.558.—
86) > Ἀναρ. Παλ. Φαλήρου	2 751.—	2.750 —
87) > Ἀλεξάν. Π. Φαλήρου	13.715.70	11.877.10
88) > Γεωργίου Κηφισσίας	9.760.20	6.668.25
89) > Δημητρίου Μπραχαμ.	7.052 —	6 670.—
90) > > Μπραχαμ.	3.534.35	3.324.65
91) > > Ν. Φαλήρου	4.925.50	4.925.50
92) Εὐαγ. Ν. Ἐρυθραίας	2.438 —	2.425.—
93) Ἀγ. Κων(τι)νου Ἡλιουπόλ.	3.471.—	4.174.—
94) > > Γλυφάδος	8 114.50	4.626.—
95) Κοιμ. Θεοτόκ. Ἀμαρουσ.	4.997.—	4.712.—
96) Μετομ. Σωτηρ. Κηφισσίας	8.646.—	8 254.—
97) > > Καλαμακ.		
98) > > Καλλιθέας	16.797.15	16.919.55
99) > > Μοσχάτου	8.009.10	8 009.10
100) Ἀγ. Νικολάου Καλλιθέας	3.648.—	3.695.—
101) > > Ἀμαρουσίου	5.742.—	5.732.—
102) > Μυρτιδιωτίσσης Πειραιῶς	24.435.—	23.215.30
Σύνολον	1.935.695.15	1.886 546.90
Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου	353.714 20	350.825.05
	2.289.409.35	2.237.371.75

600 πενόμενοι οικογένειαι, τῇ ἐνεργείᾳ δ' αὐτῆς ἐγένοντο δωρεάν ὑπὸ τοῦ λατροῦ κ. Μπαμπινιώτη καθ' ὄλον τὸ ἔτος ἑπτὰ ἀκτινοσκοπήσεις.

— Κατὰ τὸν καὶ ἡμῖν διαβιβασθέντα Ἀπολογισμὸν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἀνεμομύλου τῶν ἀγ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου τῆς χορήσεως τοῦ 1931 τὰ μὲν ἔσοδα αὐτοῦ προελθόντα ἐκ διαφόρων εἰσφορῶν, ἐραυῶν, δικαιωμάτων ἐξ ἱεροπραξιῶν κλ. ἀνῆλθον εἰς δρχ. 49.319,75, αἱ δὲ δαπάναι εἰς δρχ. 26.690,70, διατεθεῖσαι εἰς περιθάλψιν ἀπόρων, πρὸς συντήρησιν ἑνὸς ἀντιτραχωματικοῦ θεραπευτηρίου, ἑνὸς Βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ, ἑνὸς Κατηχητ. Σχολείου καὶ μιᾶς Βιβλιοθήκης. Τοῦ ἐκ δρχ. 22 629,05 περίσσευμα μετηνέχθη εἰς τὴν χορήσιν τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1932.

— Τῇ 10 Ἀπριλίου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἐν ἁγίοις Ἀρχιεπισκοποῦ Κ)πόλεως Γρηγορίου Ε' ἐγένετο μεγαλοπρ.πῆς πανήγυρις ἐν Δημητσάνῃ τῇ πατρίδι του. Ἀπὸ πρωίας συνέρρευσε πολὺ πλῆθος τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ χωρίων ἐν τῷ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἰδρυθέντι ἱ. ναῷ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γορτυνῶν καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολύκαρπος μετὰ παντὸς τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ πανήγυριν ὡμίλησε δὲ καταλλήλως ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς μεθ' ἧς συνεδύασε τὸ περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἱερομάρτυρος. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Σ. μεταβάσα εἰς τὸ ἰδρυθὲν Νοσοκομεῖον ἐν Δημητσάνῃ «Γρηγόριος Ε'» ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίμια αὐτοῦ, ὡς πρόεδρος δὲ τοῦ ἀδελφάτου του ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν καὶ ὠφελιμότητα τοῦ Νοσοκομείου κυρίως διὰ τὰ χωρία καὶ ἐπήνεσε τὴν γενναιοδωρίαν καὶ ἄλλων μὲν, κυρίως δὲ τοῦ διαπρεποῦς λατροῦ κ. Χαριλάου Πουρναρά, προσενηγκόντος τὴν πατρικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, τὴν ὁποίαν διεσκεύασεν ἰδίαις δαπάναις ἵνα καταστή κατάλληλος ὡς Νοσοκομεῖον.

— Ἀνηγγέλθη εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐν Χαλκίδι ἀρχαῖος ὑπόγειος ναὸς τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων (κατακόμβη) κατὰ λίαν περιέργον τρόπον. Πρὸ διμήνου περίπου οἱ ἔνοικοι μιᾶς μικρᾶς οἰκίας εἰς τὴν συνοικίαν Ἀγία Παρασκευῆ τῆς Χαλκίδος ἐνήργησαν πρόχειρον ἀνασκαφὴν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τῶν ἐλπίζοντες νὰ ἀνέυρουν θησαυρούς. Οὕτω, ἀφοῦ μετεφέρθη ὁ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας εὐρισκόμενος ὀρνιθῶν καὶ ἀνεσκάφη ὁ χώρος, εὐρέθη εἰς βάθος 2,5 μέτρων περίπου ἑκτασις τετράγωνος με πλευρὰν 3,5 μέτρων κεκαλυμμένη με θόλον (καμάραν). Εἰς μίαν γωνίαν πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος ὑπάρχει κόγχη. Εἰς ἄλλην, πρὸς τὸ ἀνατολικόν, ἀρχαῖον φρέαρ. Ἀπὸ τὸ δωμάτιον αὐτὸ κλίμαξ 2,5 μέτρων ὀδηγεῖ εἰς ἄλλον χώρον κυκλικὸν ἐκ λίθου πορώδους πρασίνου λελαξευμένου. Μέρος αὐτοῦ εὐρέθη ἐπιχρισμένον με θηραϊκὴν γῆν. Τὸ δάπεδον τοῦ κυκλικοῦ χώρου σχηματίζει εἶδος λεκάνης. Τὸ ὕψος τῆς κατακόμβης εἶνε 4 ἢ 3,50 μ. Ἀπὸ τὸν χώρον αὐτὸν ἀναχωρεῖ στοὰ γαγγλυμένη ἐντὸς βράχου καὶ προχωροῦσα ἀρκετὰ, ἀλλὰ μὴ ἀποκαλυφθείσα ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἡ ὁποία κατόπιν τούτου δὲν εἶνε γνωστὸν ποῦ ὀδηγεῖ. Εὐρέθη μικρὰ μολυβδίνην πλάξ χυτὴ παριστάνουσα τὴν Ἀνάστασιν καὶ «φιαλίδιον». Τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας, εἰς τὸ ὅποιον ἀνηγγέλθη

ἡ ἐργασία αὕτη ἀπέστειλε τὸν διευθυντὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου κ. Σωτηρίου διὰ τὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνασκαφὴν τῆς ἀρχαιοτάτης αὐτῆς κατακόμβης.

ΑἴΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Συνεπεῖα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ὑρκῆς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀινιδίνου ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας διώρισεν ἐπίσκοπον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἱεροσολυμοῖς εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος MacInnes τὸν σεβ. Γεώργιον Francis Graham-Brown. Ὁ νέος ἐπίσκοπος ἤδη γνωρίζει τὴν Παλαιστίνην ἐκ προγενεστέρων ταξεδίων ἐπὶ κεφαλῆς ἀγγλων φοιτητῶν, καθ' ἃ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ πληροφορηθῇ καλῶς τὰ κατὰ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ σ. Graham-Brown μετέσχε καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς ἐπι συνεννοήσεως μετὰ τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπιτροπῆς, συνετέλεσε δὲ λίαν εἰς τὸ ἐπιτευχθῆν ἀποτέλεσμα τῆς ἀμοιβαίας μυστηριακῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Παλαιοκαθολικῆς, διατελεῖ δὲ ὢν καὶ μέλος τῆς Ἀγγλορωσικῆς Ἐταιρείας τῶν ἁγίων Σεργίου καὶ Ἀλβανοῦ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πάσαν νέαν ἔκδοσιν ἢς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Ἐορτασμός τῆς 1500 ἐπετείου τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμένης Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (1431-1931) Ἀλεξανδρεία 1932. — Ἐν τῷ τευχῇ τούτῳ περιλαμβάνεται ἡ συνοδικὴ διὰ τὸν ἐν λόγω εορτασμὸν ἀποφασίς καὶ ἡ σχετικὴ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος, τὸ πρόγραμμα τοῦ εορτασμοῦ, ἡ περιγραφή τῆς εορτῆς, καὶ οἱ εἰς τὴν εορτὴν λόγοι καὶ ὁμιλίαι τοῦ σεβ. μητροπ. Ἐριουπόλεως κ. Νικολάου, τοῦ αἰδ. Κατηχητοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Παναγ. Πατριάρχου κ. Μελετίου. Τὸ τεῦχος περιέχει καὶ εἰκόνας. Ὡς ἐγκαίρως εἶχεν ἀναγράψει ἡ «Ἐκκλησία», ὑπὸ τῆς ἱ. συνόδου προσηκρῆθη διαγωνισμὸς ἐπιστημονικῆς συγγραφῆς ἐκτάσεως οὐχὶ ὀλιγοτέρας τῶν 400 σελίδων πραγματευομένης τὴν προσωπικότητα τοῦ Μεγάλου Κυρίλλου καὶ τὸ ἔργον τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας. Τὸ ἔργον ἐτοιμαζόμενον οὐχὶ ἀργότερον τοῦ τέλους τοῦ 1932 θὰ βραβευθῇ δι' ἑκατὸν λιγῶν Αἰγυπτίου καὶ θὰ ἐκδοθῇ δωρεάν τοῦ Πατριαρχείου.

«Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος» Τόμος λα', Ἀναμνηστικὸς (1908-1932). Ἀλεξανδρεία 1932. — Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου», τοῦ πασιγνώστου ἐπιστημονικοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ ἔγνω ὅπως ὁ κλείων τὸ πρῶτον τοῦτο τῆς ἐκδόσεώς του τέταρτον αἰῶνος λα' τόμος γένηται ἀναμνηστικὸς τοῦ ἀργυροῦ αὐτοῦ ἱωβιλαίου, ἀφιερωθῆ δὲ εἰς μνήμην τῶν ἰδρυτῶν, διευθυντῶν καὶ συνεργατῶν αὐτοῦ. Ἡδη ἐξεδόθη τὸ Α' τεῦχος τοῦ τόμου τούτου, περιλαμβάνον ἐν ἀρχῇ μὲν ἀντὶ προλόγου ἐπιστολὰς σχετιζομένας πρὸς τὸ χαρισμόσιν τοῦ εορτασμοῦ γεγονός, ἔπειτα δὲ ἐπιστημονικὰς πραγματείας ὡς συμβολὰς εἰς τὸ σπάνιον ἐπιστημονικὸν ἱωβίλατον.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πέλλης.

Προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀντιτασσόμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ γινῇ ἀνακηρυξίς ὑποψηφίων πρὸς πληρωσὴν δι' ἐκλογῆς τῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἐν ἑσῶν Μεσιᾷ καὶ Νέαις Χαλκηδόνας. Ἐν Γιαννιτσῶσι τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1932 (Ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου).